

trække den almindelige Rettergangsvei. At Retten til at gjøre Udpantning derved skulde blive upraktisk for Forbringseierne, kan ikke antages. I den overveiende Mængde af Tilfælde, i hvilke der gjøres Udpantning, have Skyldnerne ingen Indsigelser at fremsætte. Have de saadanne, ville de sædvanlig fremsætte dem, naar de underrettes om, at Udpantning agtes værkfæst hos dem, og Refvirenten er da opfordret til at overveie, om han vil foretrække Udpantning eller sædvanlig Rettergang. Det vil derfor kun være meget sjældent, at Skyldneren først fremsætter Indsigelser under selve Forretningen. Men selv i saadanne Tilfælde kan det med Billighed fordras af Refvirenten, at han, forinden han skrider til Udpantning uden den Beilædning, der ligger i en fra Skyldnerens Side fremsat Indvending, skal vide Besked med sit eget Retshforhold. Forsaavidt Udpantningen gjøres i Statens, en Kommunes eller en anden juridisk Persons Interesse, følger det formentlig af Forholdets Natur, at Skyldneren maa kunne fordrø den ham tilkommende Erstatning udræbet af den Kasse, i hvis Interesse Udpantning er gjort, men da den Mening dog undertiden er bleven fremsat, at Staten eller den juridiske Person ikke har noget Ansvar til den Private for sin Fuldmægtigs Misgreb, er det blevet anset nyttigt udtrykkelig at fremhæve, at den Refvirent, der havde at indestaa Skyldneren for Erstatningen, var den juridiske Person, paa hvis Vegne Forretningen var refviret. Naar kun klare Fordringer gjøres til Gjenstand for Udpantning, er denne Rettergangsform stemmende med Skyldnerens Interesse, idet han, saafremt almindelig Rettergang maa anvendes, kommer til at betale Sagsomkostninger, der, naar selve Fordringen er lille, ville andrage et forholdsvis betydeligt Beløb.

Lovudkastets andet Affnit anser Udvalget i høi Grad stemmende med det praktiske Livs Behov og af største Vigtighed for Realkrediten. Men paa den anden Side har Udvalget maattet erkende, at Lovudkastet i sin nuværende Form udsætter Skyldneren for at lide Uret. Det er en jevnlig forekommende Bestemmelse i Gjældsbreve med Pant i faste Eiendomme, at Skyldneren frasalder Ret til at paaanke de Domme eller andre Rettsdekreter, som hans Retshforhold ifølge Gjælds brevet maatte fremkalde. En saadan Bestemmelse, hvis Retshgylidighed af de fleste praktiske Jurister ikke drages i Tvivl, er allerede under den nu bestaaende Lovgivning betænkelig, men vilde blive det langt mere, saafremt Udcastets § 13 uforandret vedtoges. Det foreslaas derfor at tilføie en Bestemmelse om, at Skyldneren ikke med Retshvirkning kan frasalde Paaanke af det Udlæg, der værkfættes i Medfør af nærværende Lov eller af de derpaa følgende Auktioner.

Med Hensyn til de enkelte foreslaaede Endringsforslag bemærkes Følgende:

Angaaende § 1.

Et Mindretal (Octavius Hansen) har anset det for urigtigt at give en i Lovgivningen hidtil ukendt Udpantningsret til Erstatningsfordringer mod den Husbond, som udbetaler Løn til sit Lyende, uagtet Øvrighedsbestemmelse om dettes Underholdningspligt mod et uægte Barn er forkyndt ham. Det er formentlig i og for sig stridende mod rigtige Principer, at en Tredemand skal kunne indblande sig i Forholdet mellem Husbond og Lyende paa en saadan Maade, at det formenes Husbonden at betale Lyendet hans Løn, navnlig naar dette udstækkes til Løn, som først skal fortjenes. Det kan neppe være tvivlsomt, at man, naar Eksekutionsmaterien bliver Gjenstand for en mere samlet Bearbejdelse fra Lovgivningsmagtens Side, vil komme til at fastsætte — ligesom det i den nyere Tid er flet i fremmede Love — at der ikke maa gjøres Udlæg i den Løn, Honorar, Bederlag eller Lignende, som en Skyldner først skal fortjene eller er i Begreb med at fortjene. Men maa saaledes Bestemmelsen om, at en Husbond kan blive erstatningspligtig ved, til Trods for en Lyendet paahvilende Alimentationsforpligtelse, at udbetale dette Løn, siges at være uholdbar, er der formentlig ingensomhelst Grund til at forsyne en saadan principstridig Fordring med Udpantningsprivilegium, navnlig da dette utvivlsomt vil kunne føre til, at vedkommende Lyende vil miste sin Tjeneste og derved Udfigten til at erhverve Noget til Dækning af Alimentationsforpligtelsen. Som Følge af disse Betragtninger foreslaar det nævnte Mindretal, at Slutningsbestemmelsen i § 1 Nr. 6 udgaar.

Udvalgets øvrige Medlemmer tro derimod, at praktiske Hensyn gjøre det tilraadeligt at fastholde Lovudkastets Bestemmelser. Efter Samraad med Ministeren gjør Udvalgets Flertal Forslag til en Forandring, der vil medføre, at Udpantningsretten kan gjøres gjældende imod Husbonden ogsaa for Bidrag til ægte Børn, Forældre og Husfruer, jfr. Endringsforslag Nr. 5.

Et Flertal i Udvalget (Clausen, Oct. Hansen, Sjørgensen og Madsen) foreslaar af § 1 at udstemme Nr. 10 a. og et Mindretal (Clausen, Sjørgensen og Madsen) at udstemme Nr. 10 f. Tilføielsen ved Auktioner ske ofte paa en saalidet betryggende Maade, at det efter Flertallets Mening er betænkeligt at indrømme Udpantning i saadanne Tilfælde. Heller ikke frembyde de militære Mønstingskommissioner efter det ovennævnte Mindretals Mening tilstrækkelig Garanti. De øvrige Medlemmer af Udvalget foreslaa at blive staaende ved Lovudkastet af de Grunde, der ere udviklede i Bemærkningerne til Loven; de antage, at, naar